

medens derimod F. altid har været lagt til Grund for Bedømmelsen, og havde der været Udgang til Tabler G.—H., ja selv til I., vilde disse haft stor Betydning. Selv med Tablen F. er Bestemmelsen af Farven i enkelte Tilfælde næsten umulig, saaledes fremhæves det. Aldeles overensstemmende hermed udtaler sig den tilsynsførende for Dørne, Hr. Frølich, og den tilsynsførende for Sylvania, Hr. Carl Petersen, men de fremhæve tillige, at Farvetablerne i Henhold til Sundenrigsministerens Befendtgørelse af 17de Maj 1888 ikke ere ens, men at der kan være en Forskel paa to Farvestyrker, saa at Nr. 7 paa en Table er lig med Nr. 9 paa en anden, hvoraf altsaa opstaar en fuldstændig Forvirring. Hvor vanskeligt det overhovedet er at bestemme Farven, fremgaar ogsaa af en anden Sag, som er bleven procederet og paadømt af Højesteret kort forinden den Sag, jeg har omtalt, men hvor Højesteretsdommen ikke har Betydning for Farvespørgsmaalet, fordi vedkommende blev friunden paa et andet Punkt. Der oplystes det ved en officiel Erklæring fra Inspektøren ved Kontoret, hvor vanskeligt det overhovedet er med disse Farvebestemmelser. Hr. Holmer, som er Inspektør for Kjøbenhavn, forklarer saaledes, at han havde udtaget en Prøve af en Margarine, som han havde anslaaet til F. 4, og saa søgte han Dr. Lehmann, der jo er Chefen. Da denne ikke var hjemme, lagde Inspektøren den nævnte Prøve i Kammen mellem Vinduet og et Sag Forsatsvinduer, og da saa Dr. Lehmann efter to Timers Forløb kom hjem, viste Farven sig at maatte bestemmes til F. 1—2. Altsaa ved blot at ligge et Par Timer i et Vindue steg Farven fra 4 til 1—2. Det oplyses her, at Margarineinspektøren og navnlig Dr. Lehmann bruge til deres egen Vejledning Farvetabler, der slet ikke ere officielle, men ville kunne svare til G. eller maasse H.; de kunne naturligvis ikke udleveres til de handlende, da disse ere begrænsede til A.—F. Det oplyses, at en Forskel i Farvestyrken paa et Par Numre kan meget godt være fremkommen ved, at det Bud, der bragte dem Prøven, havde haft samme i Lommen, hvorved den var bleven varm og derved stærkere i Farven. Men naar Tingene i og for sig er saa vanskelige, som den er, og naar det gælder om at slaa fast, hvorledes man skal forholde sig med Hensyn til Temperaturen og Belysningen — navnlig disse to Ting, ligesom der vel ogsaa burde gives Regler for, hvorledes man skal forholde sig, naar Margarine er bleven noget gammel, naar der er gaaet en vis Tid efter Fabrikationen — saa er det i hvert Tilfælde klart, at saa maa de Farvetabler,

som udgives, være fuldstændig korrekte baade i den ene og den anden Henseende. Det kan man imidlertid absolut ikke sige om de nugældende Farvetabler, at de ere, og derfor forekommer det mig meget urimeligt, om man nu lovmæssig slog fast, at disse Farvetabler skulle bruges, og at den Fremgangsmaade, som den ærede Sundenrigsminister har foreskrevet i sin Befendtgørelse af 17de Maj 1888, er den eneste, som skal og maa bruges. Jeg tvivler ikke paa, at den ærede Sundenrigsminister, assisteret af sine dygtige Teknikere, de tilsynsførende, jo vel vil forstaa at træffe saadanne Regler og gøre dem almindelig bekendte ved Anordning, at naar det for Fremtiden kommer til Retsfager, saa de paagældende Skønsmand og Dommere ville have en Vejledning, der er saa uforfæstelig, at man heller ikke kan forfæste det Resultat, hvortil de komme. Ved den Bemærkning, jeg mener, man skulde give Ministeren ved Loven, er det, for at jeg skal gentage det, ikke i mindste Maade Hensigten at rykke ved Farvestyrken, og jeg tror heller ikke, at Uendringen vil medføre, at selve Farvetablerne blive slaaede fast som saadanne, det er Farvestyrken, som slaas fast, og i øvrigt overlades det til Ministeren at give den fornødne Anvisning, for at man i det enkelte, konkrete Tilfælde kan afgøre, om et vist Parti Margarine er stærkere farvet end tilladt. Jeg frygter for, at hvis man lader det blive staaende som det hidtil har været, og endog forværrer det ved at slaa det fast ved denne Lov, vil man i saa godt som intet Tilfælde kunne saa en Margarinefabrikant eller en Mand, som handler med Margarine, straffet, fordi han har handlet med for stærke Farver. Naar det i den omtalte Sag var det officielle Skøn, at Farvestyrken var 4, og Højesteret saa siger, at paa Grund af de og de Omstændigheder, som jeg har udfiklet, kunde de ikke dømmes, vil man kunne komme dertil, at der kun vil kunne dømmes i saadanne Tilfælde, hvor man kommer op til 1—2 eller den højeste Farvenuance. Og det er ikke Meningen, thi saa kommer man op, som ærede Medlemmer ville kunne overbevise sig om ved at kaste et Blik paa Farvetablen, til en Styrke af Gulighed, som maasse endog overstiger det almindelige Smørs Farve. Og Meningen med Farvebestemmelsen er netop den at holde Margarine nede paa en Farvestyrke, der ikke bliver lig med den almindelige for Smør. — Maasse jeg blot endnu maa oplyse, at under den Sag, der forleden blev paakendt af Højesteret, havde Dommerne og Retsvidnerne udtrykkelig erklæret som deres Skøn, at Justagerens Indhold havde ganske den